

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 29/2023
16.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић, Марије Терзић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Страхиња Бегенишић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Огранак ТЕНТ Београд - Обреновац из Обреновца, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3151/22 од 06.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3151/22 од 06.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3151/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3151/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 111/21 од 31.05.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због немогућности коришћења дневног одмора током рада, за период од априла 2016. године закључно са мајем 2018. године, исплати износ од 115.762,50 динара, односно одређене појединачне месечне износе у спорном периоду, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке првостепене пресуде, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 158.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 64, 65. и 164. Закона о раду, члана 154. став1. Закона о облигационим односима и члана 13. Посебног колективног уговора туженог, оцењен је основаним тужбени захтев за накнаду штете коју је тужилац у спорном периоду претрпео услед немогућности коришћења дневног одмора током рада, у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, према броју сати које је тужилац провео на раду, уместо да је исте користио за дневни одмор у току дневног рада. Ово због тога што је тужилац запослен код туженог на радном месту „...“, које је везано за непрекидни процес производње, да ради у сменама по 12 сати и да паузу за дневни одмор није користио, јер би у том случају могло да дође до хаварије у систему туженог, односно да се проузрокује штета већег обима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом да је обавеза послодавца да запосленом омогући одмор у току рада, у трајању у зависности од трајања дужине смене, односно часова колико ради, да организује одмор на тај начин да запослени не трпи последице природе посла који обавља на штету својих законом предвиђених права односно да запослени остварује право на накнаду штете ако је кривицом послодавца био онемогућен да користи право на дневни одмор у току рада, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Одлука коју је тужени доставио уз ревизију односи се на оцену неоснованости захтева у ситуацији када се дневни одмор у току рада може користити парцијално, према потреби организације обављања посла, а у конкретном случају тужени није доказао да је тужиоцу и на који начин омогућио право да користи дневну паузу за одмор.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 27.12.2018. године. Поднеском од 30.12.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 115.762,50 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 евро = 117,5904 динара) представља противвредност 984,46 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**